

*Toto je Beh bez konca.*

*Toto je pretek bez trasy.*

*Toto je naháňačka bez úkrytu.*

*Toto je hra bez záruky.*

*Toto je Beh.*

Krváca mi pera. Nevšímam si to. Nevnímam už ani bolesť v nohe. Teraz to nie je podstatné. Zatnem zuby, aby som nevykrikla. Narazila som na plot, našťastie tento je vcelku rozpadnutý. Mala som šťastie, že som narazila na nejaké oblečenie, to pôvodné bolo už úplne dotrhané. Nemám výčitky svedomia, že som ho ukradla. Oni ho mali dostatok. Prežijú bez neho. Bunda mi je trochu veľká, ale to je v tejto situácii to posledné, na čo myslím. Topánky mám zodraté, ale bežať sa v nich stále dá. To je podstatné.

Zasvietia nado mnou svetla. Okamžite sa prikrčím, hodím sa na zem. Čakám. Keby som tak pri sebe mala aspoň nôž... to pravidlá nepovoľujú... žiadne zbrane. I keď... o aké pravidlá tu ide? Ak ma nechytia, nebudú o tom vedieť... ak ma chytia, som mŕtva. V každom prípade. Mám len jednu šancu. Mala som jeden deň náskoku, a stále som sa nedostala ku Hraniciam. Závidím tým, čo žijú pri nich. Majú to bližšie.

Neviem aký je čas, ale typujem tesne pred svitaním. V noci sa putuje najlepšie, aj napriek nedostatku svetla. Ale noc minimalizuje šancu, že ma nájdu. Žiadne svetlá pravidlá nepovoľujú, ale aj keby, nevzala by som si. Bola by to hlúposť. Nebojím sa tmy, inak by som nemala absolútne žiadnu šancu. S blížiacim sa svitaním prichádza potreba nájsť si úkryt. Posledné noci som sa zdržovala nablízku lesom a jaskyniam, ale to začali prehľadávať. Ledva som stačila ujsť. Okolie okolo mňa nie je úplne rovinaté – to by bola samovražda, ale žiadny úplne bezpečný úkryt nevidím. Za mnou je plot, za ním pole. Cezeň som sa preplazila. Tak som si zranila nohu. Predo mnou sú kry a inak lúka. Vidím len dva ako-tak bezpečné úkryty. Zas nebudem poriadne spať. Možno bude únava napokon to, čo ma zabije. Nie poprava.

Ľahnem si. Som zakrytá tak, že by ma nikto nemal rozoznať. Viem, že tento odpočinok bude veľmi prerušovaný, ak vôbec bude. Podvedome kontrolujem vodu. Je jej dostatok na tak dva dni cesty. Tú som získala cestou. Zobrala som ju, ani neviem komu patrila. Mať so sebou vodu nie je proti pravidlám. Proti pravidlám je s ňou začať.

Proti pravidlám je iba pár vecí, aj keď nie som si istá, či ich viem všetky. Pravidlá sú k dispozícii, ale kto ich číta je podozrivý. Ja som sa ku informáciám dostala postupne a pomaly. To, aké sú pravidlá dlhé už takmer nikto nevie. Nikto nechce byť podozrivý.

Pravidlá zakazujú mať pri sebe elektrické svetlo, zbrane a pri odchode vodu. A tiež zakazujú hovoriť s ostatnými Bežiacimi. Ale kto by to robil? Kontakt je nebezpečný, až po Hranice. Tam je konečne vykúpenie. Tam je nádej. Tam všetci bežíme.

Prebudím sa asi o pol hodiny. Je mi zima. Na Beh som si úmyselne vyberala začiatok leta. Nie stred, vtedy je Bežiacich najviac. Mrazí ma na nohách, mám ich skrehnuté a ako zo želatínu. To prirovnanie je mierne irelevantné, keďže som nikdy želatínu nemala, ani nevidela. Hovorí sa to tak. Nedokázala by som bežať, určite nie rýchlo. Pomaly dvíham hlavu a rozhliadnem sa. Nikto nikde. Mám sucho v ústach, napijem sa. Tým, že je leto, sú dni dlhé, a mám kratší čas na Beh. Som ale unavená, že zaspím, akonáhle zatvorím oči. Nikoho nevidím. Mal by byť klud.

V ten deň som si aj odpočinula. Som síce celá doškriabaná a doštípaná, ale čo narobím. Pocítim hlad, už dávno som nič nejedla. Síce som si za posledné dni zvykla, ale už som vyše

dvadsaťštyri hodín nemala nič v ústach okrem vody. Rozhliadnem sa. Na kroch, asi dvadsať metrov od môjho úkrytu rastú nejaké plody. Jedlé. Nemôžem sa k nim len tak vrhnúť, musím byť opatrná. Je prítmie, ale stále je obstojne vidno. Sú dve cesty, ako sa k nim dostať. Jedna je pohodlnejšia, ale nebezpečnejšia. Druhá zas plná trnia a dosť nepohodlná. Zato bezpečnejšia. Volím druhú. Keby som vsádzala na pohodlnosť, už by som nežila, alebo by som nebežala.

Predieram sa pomaly krami. Niekoľko trňov ma zasiahne do tváre. Zadržím vzlyk. Som pri mojom cieľi. Poznávam bobule. Pomaly si ich trhám, niektoré si uschovávam. Cestou som našla nejakú zatváraciu nádobu, nestarala som sa o to, koho je, a zobrala som ju. Vložím do nej značnú časť obratých bobúľ. Nejem ich naraz veľa, aj keď mám veľký hlad. Sú v tom dva aspekty. Po prvé, neostalo by mi na zvyšok cesty, nemôžem vedieť, kedy najbližšie narazím na jedlo, a po druhé, ak by tadiaľto niekto išiel, mohol by si všimnúť to, že sú všetky plody obraté. A mohlo by ich to naviesť na moju stopu. Neviem, či si to všímajú, ale radšej nejdem pokúšať osud.

Stále mám hlad, ale nie je to tak neznesiteľné, ako predtým. Obzerám okolie. Nemám absolútne žiadne tušenie, kadiaľ sa ide ku Hraniciam. Žiadne mapy Krajiny neexistujú, a keby aj boli, pochybujem, že by ich bolo dovolené mať. To dosť komplikuje Beh. O veľkosti Krajiny sa tiež moc nevie, a ak vie, tak nepovie. Vraj sa kedysi učilo, aké iné krajiny okrem Krajiny sú, kde ležia, aké sú veľké, ale nezdá sa mi to. Vraj sa aj kedysi učilo organizovane, každý do nejakého veku, ale zdá sa mi to divné. Samozrejme, svet nemusel byť vždy takýto, ale... aj tak, je to čudné. Kto to platil? Aký to malo zmysel. Samozrejme, bolo by zaujímavé vedieť niečo viac, pri Behu by to iste pomohlo, ale dovolila by to Vláda?

Tá noc je relatívne pokojná. Nijako zvlášť som sa nezranila, ani hliadky som nepočula. Noci a dni odvtedy ako som vyrazila už nepočítam. Je to moc depresívne. Prestala som pri druhom týždni. Niekedy sa mi zdá, že bežím stále dokola. Preto som sa začala orientovať podľa hviezd. V meste ich nie je vidno, ale po pár dňoch cesty sa objavili. O hviezdach, a o tom, že sa podľa nich dá orientovať som vedela. V tomto som mala menšiu výhodu. Neviem síce, ktorým smerom je najbližšia Hranica, ale ak pôjdem stále jedným smerom, mala by som na ňu naraziť. Idem podľa najjasnejšej hviezdy, lepšia to orientácia. To je jedna z ďalších výhod cestovania v noci. Počas cesty som narazila na skupinu ľudí. Spali. Mali nejaké jedlo a vzala som ho. Viem, že je to krádež, ale to nevadí. Neboli Bežiaci. Bolo ich viac a vyzerali ako nižší predstavitelia Vlády. Bolo to riziko, ale ja som si dávala pozor. Nemali by ma podľa toho nájsť. Mäso. Už dávno som ho nejedla, v skutočnosti naposledy pred Behom. Toto je upečené, ale môže sa rýchlo skaziť, a choroba je to posledné čo potrebujem. Preto som už polovicu zjedla. Narazila som na nich niekedy v strede noci, a tak som ušla dosť ďaleko. Nezobrala som im nepremokavé plášte, ktoré mali tak nerozvážne prehodené vonku. To by bolo až moc podozrivé. Ľudia kradnú, aj keď nebežia. Pre prežitie. Je to ale v menšej miere ako pri Behu, a tak nie som až tak opovážlivá. Ale aj tak, tí ľudia... tak nezodpovedne nakladali so svojimi vecami. Nikdy by som to neurobila. Ani keď som nebežala. Majú ho očividne až príliš.

Uložím sa na spánok pri svitaní. Cestou som si doplnila zásoby vody. Našla som menší otvor v zemi – ale je to bezpečnejšie a určite pohodlnejšie, ako môj minulodenný úkryt. Je možné vyjsť na dvoch stranách, pričom na jednej je hustý les a na druhej rovnako. Jedine keby ma obkľúčili. Do tohto úkrytu som sa dostala náhodou, nie je viditeľný zvonku.

Bolesť v nohe od včerajška zosilnela. Chcem vyhrnúť nohavicu ku lýtku. Ani to nemusím robiť – je dole úplne dotrhaná. Mám lýtko pokryté kopou jaziev, ktoré sa mi nakopili počas Behu. Z jednej rany mi tečie krv. Okolo nej je kopa modrín. Nevyzerá to na nič vážne. Nemám žiadny obväz, ani látku, aby som zastavila krvácanie. Nevadí. Je to len slabý pramienok krvi. To prejde. Nablízku je prameň, a tak miniem trochu vody na vymytie rán. Som doudieraná, ale to je v pohode. Skontrolujem, či nemám kliešte, lebo tie by mi mohli narobiť problémy. V poriadku. Zadriemem.

Prebudím sa. Deň bol očividne pokojný, pretože som ho takmer celý prespala – zobúdzam sa na každý zvuk. Zapnem bundu. Počúvam zvuky z vonku. Dážď. Ten zmýva stopy, ale zároveň sa v ňom zle napreduje. Pozriem na oblohu. Zamračené. Sakra. Už sa mi stalo, že som stratila pár dní pre počasie. Viem, ktorým smerom som išla. Kontrolujem situáciu. Vzduch čistý. Na hlavu si dám kapucňu. Topánky sú vcelku obstojne suché. Za chvíľu nebudú. Ešte raz sa rozhlídnem. Zdá sa, že zatiaľ je okolo mňa pokoj. Som na povrchu. Je prítmie, ale stále vidím dobre. Rovnako ako tí, čo ma hľadajú, pomyslím si. Prejdem k prameňu a napustím si vodu. Naberiem si vodu do dlaní, umyjem si tvár a napijem sa. Voda je osviežujúca. Napijem sa ešte raz – neviem kedy narazím na ďalší prameň. Bežím. Zas.

Asi po polhodine končí les. Predo mnou je strmý svah, pokračujúci dolinou. Prerátuvam svoje možnosti. Keby som išla po hrebeni, môžem byť ľahký cieľ. Najideálnejšie je pre mňa ísť v lesoch, ktoré rastú na svahoch hrebeňa.

Pri zostupe som si dávala veľký pozor. V tme sa dosť ťažko putuje len po lese, nie to v skalách. Ale aj tak bol tento zostup šťastný. Našla som pohodenú fľašu s vodou, batoh a jedlo. O takom náleze sa mi od odchodu ani nesnívalo. Nikto to nemal, bolo to len tak pohodené, ani tábor tam nikde nebol. Zdalo sa, že to patrilo nejakému nezodpovednému členovi menšej Vlády, alebo, v horšom prípade, nejakému Bežiacemu s nevelkým šťastím... alebo... túto možnosť som si uvedomila až po dobrej hodine od nájdenia vecí, to bola pasca. Dúfam, že nie, lebo inak už som mŕtva.

Pri pochode cez les som narazila na jaskyňa. Respektíve, rovno som do nej spadla. Doslova. Nedávala som si pozor, aká som bola hlúpa. Kludne to mohla byť pasca. Musí byť opatrnejšia. Rozvidnieva sa. Toto zatiaľ vyzerá na bezpečný úkryt. Ostanem. Preskúmam, tak ako sa za daného svetla dá, jaskyňu.

Ľahla som si do bezpečnej, aspoň tak sa mi zdá, priehlbiny v nerovných skalách. Vyberiem batoh. Uvedomím si, že som sa doňho vlastne ani nepozrela. Mohlo to byť nejaké sledovacie zariadenie... sakra... Hnevám sa na seba, pretože som neskontrolovala všetky možnosti a možno už som mŕtva.

Keď vyberiem batoh, vydýchnem si. Je takmer prázdny. Okrem niečoho v tvare valca... baterka. Baterky by sme podľa pravidiel pri Behu nemali mať, ale... ak poruším pravidlá a nenájdu ma, nebudú mať ako vedieť, že som ich porušila. Ak ma nájdu, bez ohľadu na to, či som pravidlá porušila, alebo nie, zabijú ma. Pravidlá zakazujú... ale podstata celej hry nepozná trest. Toto je hra. Beh je hra, pri ktorej bežíme ku Hranici, aby sme našli svoj raj, ktorý je nedosiahnuteľný. Rozhodnem sa.

Poruším pravidlá.

Zasvietim baterku.

Je to riskantné, keby ma uvideli svietiť. Pre istotu zakryjem svetlo baterky rukou. Ale i cez ňu presvitá časť svetla. Som rada, že tam tú ruku mám, nielen z dôvodu bezpečnosti, ale i z toho, že som denné svetlo poriadne už dlho nevidela. Moje oči sú privyknuté na tmu. Aj v slabom svetle baterky (neprevyšuje denné svetlo) vidím obrysy jaskyne. Je dlhšia ako som si myslela. Je dlhá... jej koniec nevidím.

Neviem už ani prečo, ale už veľmi dlho putujem jaskyňou. Zásoby jedla sa mi tenčia, ale stále sú, hlavne pri šetrnom spotrebovávaní vychádzajú. S vodou je to rovnako. Miestami nadávam na seba, že som sa nechala premôcť zvedavosťou a zomriem tu. Že som si nedala ani tú malú šancu, čo som mala na prejdeň ku hraniciam. Síl, jedla ani vody nemám na cestu späť. Idem teda dopredu.

Našla som vodu a doplnila som si jej zásoby. Nezáležalo mi, či je pitná. Proste som pila. Oblečenie sa ešte nosiť dá, ale do jeho rozpadu nechýba veľa času. Väčšinu nocí, dní, keď spím sa budím skoro a je mi veľká zima. Zašla som až príliš ďaleko. Beh v jaskyni nepripadá v úvahu hlavne kvôli nebezpečnosti terénu a potom kvôli môjmu obrovskému vysileniu. Prečo som si tak nerozvážne zvolila istú smrť?

Ostáva mi už len mimoriadne málo jedla. Volím preto pomalú chôdzu, ktorá ale oddiaľuje koniec jaskyne. Ak vôbec existuje.

Buď mám šťastnú hviezdu, alebo začínam blúzniť.

Vidím svetlo, ktoré nie je z baterky. Koniec jaskyne, moja smrť, halucinácie alebo niekto iný.

Posledná možnosť, ktorú som dodala do môjho myšlienkového pochodu len ako rozptýlenie sa ukázala ako pravdivá. Nedokážem tomu stále uveriť, ale prvý raz som niekoho uvidela... prvý raz odvtedy, ako som vyrazila.

Zľakla som sa, intuitívne som sa chcela sa skryť, ale nebolo kde. To som urobila hlúposť! Nakoniec nezomriem od hladu a vysilenia, ako sa zdalo, ale nájdú ma. Prečo som išla len do tejto prekliatej jaskyne?!

Môj počiatočný hnev na seba sa zmenil na pokus o útek. V sekundách hodnotím svoje možnosti. Nevládzem bežať. Po teréne, aký tu je, sa bežať ani nedá. Vpredu sú oni. Vzadu nie je možnosť úkrytu. Nemám šancu. V panike, bezmocnosti a zúfalstve si neuvedomím, čo robia oni.

Nevyzerajú ako hľadači. Sú otrhaný, vyzerajú vyhladnutí a patrili by do môjho obrazu Bežiacého, keby... neboli dvaja. Pri Behu je zakázané spolčovať sa... pri Behu je zakázané...

Keď ma zbadajú, pozrú sa na seba vcelku vystrašene, ale potom sa na mňa zas pozrú a výraz absolútnej paniky im z tváří zmizol. Idú ku mne. Ustúpim dozadu. Pozrú sa na seba, zrejme... to by bolo ale čudné... keby ma oni pokladali za hľadača. Oni sú dvaja, a tak je väčšia šanca, že...

Zas si prepočítam svoje možnosti. Ak sú to hľadači, neutečiem. Nemám kde, našli by ma. Nepremôžem ich, ani v najlepšom sne. Jediná moja nádej na nekoniec je to, že sú to bežiaci... Nemám čo stratiť. Zastanem.

„Beh?“ Zmocním sa na iba jediné slovo. Oni sa na seba zas pozrú. Pokrčia plecami, chvíľu sa dohadujú, ale nepočujem ich. Zrejme ma zabijú, pomyslí si. Som mŕtva. Nerozumiem ich slovám, na to sú priveľmi tiché. Chcem ujsť, ale na to je príliš neskoro. Úplne som to pokazila, hovorím si. Nikdy nedorazím na Hranice. Bolo naivné v to veriť. Ale

oni nevytáhajú putá, zbrane, ani nič také, čo by som čakala. Namiesto toho dopredu vystúpi jeden z nich a prehovorí.

„Si Bežiaca?“ Čo na to povedať? Vidí to, nie? Ak ma považuje za hľadača, bolo by hádam jasné, že budem klamať. Ak to je hľadač, tak... neviem. Premýšľam čo urobiť. Stavím na pravdu. Už naozaj nemám čo stratiť.

Zas sa ku sebe otočia a dohadujú sa. Nerozoznám ich slová. Tak ako predtým. Napokon sa ku mne otočí druhá z tej dvojice. Jasne vidím, že to je žena. Povie mi:

„My tiež.“

Nastal zvláštny obrat v mojom putovaní. Teda, už našom. Po počiatocnej nedôvere sme zistili, že spolupráca je vzájomne výhodná. Ja a oni sme prišli z rozdielnych smerov, ale nie z opačných. Putujeme na koniec jaskyne. Zo spolupráce vyplynulo veľa výhod pre mňa, ale aj pre nich. Ja som poznala cestu späť mojim smerom a približne i miesta, kde sa nachádza pitná voda. Tiež som mala náhradné batérie do bateriek, ktoré sa síce rýchlo miňali, ale im sa už minuli úplne. Oni mali zas na oplátku znalosti ich smeru cesty – ukázalo sa, že v jaskyni putujú dlhšie ako ja a jedlo. Najskôr som nechápala, odkiaľ tie zásoby berú, ale dôvod sa ukázal prostejší, ako som si myslela. Žena, mimochodom, volá sa Lena, dobre poznala osadenstvo jaskynní, a tak prežívali na hubách, mäse netopierov a iných živočíchov. Nebolo to veľa, ale na prežitie ich aj mňa to stačilo. Taktiež – čo bolo záchranou na míňajúce sa batérie, mali svietniky a kresadlo. Porušila som ďalšiu vec v pravidlách, ale prestalo mi to prekážať. V trojici pri Behu ľahšie.

I po prelomení počiatocnej nedôvery, nedôvera medzi nami bola. Zatiaľ sme sa ani raz normálne nezhovárali, väčšinu cesty sme mlčali, len ak tak medzi sebou si šepkali oni. Každý z nás bol síce viac-menej presvedčený o tom, že druhý je Bežiaci, ale stále existovala šanca, že nie. Aspoň to si myslím, ak boli oni Bežiaci, si oni mysleli o mne. V jaskyni ešte aká – taká dôvera môže byť, ale akonáhle vyjdeme na povrch... Vtedy sa nebezpečenstvo tak znásobí, že naša vzájomná dôvera sa musí stratiť v záujme prežitia. Nemôžeme vedieť, či ten druhý nás nezradí.

Po niekoľkých dňoch sme prvý raz sa zamiešame do rozhovoru. Nie o tom, ako prežiť, čo nám zaberalo posledné dni, ale prvý raz sme prelomili bariéru medzi nami. Prvý raz sa rozprávam s iným Bežiacim.

„Bežím už dosť dlho – približne od stredu jari. Na Beh som najskôr nepomýšľala... mala som rodinu a tak, ale...“ hovorí Lena. „Niečo sa stalo, ja som videla smrť Bežiaceho. Zbytočnú smrť, úplne zbytočnú smrť nejakého mladého človeka. Mohol, alebo mohla, mať celý život pred sebou... keby nebol v Krajine. Krajina je zlá a vtedy som si to uvedomila naplno. Bola som členom menšej vlády a tak som na Beh hľadela... ale po tej smrti som musela. Vyrazila som bez toho, aby ktokoľvek čokoľvek si všimol, nechala som moju rodinu tak, odišla som. Pár týždňov som bezpečne utekala Hliadkam, ale bola som zranená, zničená a pomaly som to začínala ľutovať. Vždy som si ale spomenula na môj prvotný dôvod a vytrvala som. Napriek tomu čas začal hrať proti mne, a chytila som nejakú infekciu – nedávala som si pozor a z pádu sa vykľula choroba. Už som si myslela, že zomriem, určite od infekcie, alebo od hladu a vyčerpania, alebo ma nájdu. Nevládala som. Raz som sa zobudila v dome... Nebolo to väzenie, bol to jeho dom. Pomohol mi, aj keď by ma mal udať. Mohla som začať odznovu... ale napriek tomu sme sa tentoraz obaja pripojili do Behu. V dvojici sa išlo ľahšie. Býval ďaleko od miest a tak sa nám podarilo získať väčší náskok. Ale aj tak...“

hlas ja jej na chvíľu zlomil, so oči dostali slzy, ale po chvíli pokojne pokračovala, ako keby sa nič nestalo.

„Našli nás. Ja som ušla, ale on nie. Bola som zas sama a videla som zas zlo Krajiny, ktorá nám dáva nádej, ktorú zakáže a napokon zas dá a úplne nakoniec zabije. Nesmútila som dlho, musela som byť veľmi opatrná, aby som sa dostala ku Hranici. Prešla som dlhú trasu a bola som opatrnejšia ako predtým. Tretíkrát prežiť v smrteľnom nebezpečenstve nemusím. Keď som omylom objavila vchod do tejto jaskyne, bol tak aj Ol,“ pozrela sa na spoločníka.

„Vydesila som sa, on rovnako a nejako... vyhýbali sme sa, až sme sa v smrteľnom nebezpečenstve spojili. Spolu sme šli po jaskyni, delili sa o svoje zručnosti, putovali, až sme našli teba, Le'en. A zvyšok vieš.“ Potom som hovorila svoj príbeh ja a napokon sa rozhovori i Ol.

„Beh ma dosť dávno ťahal. Na rozdiel od Leny som bol z poslednej vrstvy a Krajinu som nemohol milovať. Môj otec bol Bežiaci a odvtedy som ho nevidel. Matka vždy hovorila o tom, aká je Krajina zlá, a preto ju zabili. To si pamätám len veľmi matne, ale nikdy som na otcove zmiznutie nezabudol. Chcel som sa vyhnúť podozreniu a tak som žil normálny život najnižšieho. Pred asi rokom som si povedal, že to nemá zmysel a pridol som sa. Dosť dlho som hľadal nejaký spôsob orientácie, ale dosť dlho som blúdil dookola. V zime to bolo úplne peklo, utekal som pred hľadáčikmi, celou Krajinou a hlavne zimou. Podarilo sa mi prežiť. Nenašli ma. Na sklonku leta som objavil jaskyňu. Pár dní som v nej pobudol, až prišla Lena. Bol som presvedčený, že moja snaha bola márna a Lena očividne tiež. A vtedy sme počuli hľadáčikmi. Chcem som ujsť a ona rovnako. A tak sme sa dostali do tej jaskyne a začali si dôverovať. Pri Behu človek nedokáže klamať pri nebezpečenstve. Na to sme už pridlho išli. A ďalej už o tom Lena hovorila. Putujeme, prežívame, hľadáme Hranicu.“

V jaskyni putujeme dosť monotónne. Nezomierame už od smädu, hladu ani vyčerpania. Denné svetlo každý jeden z nás už dlho nevidel. Jedna z vecí, z čoho mám momentálne dosť veľký strach, že nám dôjde svetlo. Preto šetríme. Ak neputujeme, svetlo nemáme. Batérie sa už minuli a ani palivo v svietnikoch nebolo večné.

Neviem vôbec aký je dnes týždeň, či mesiac môjho putovania. Terén sa o dosť zúžil a tak na rizikovej ceste ideme v rade. Najskôr Lena, potom Ol a napokon ja. Cez Ola nevidím, čo sa vpredu deje, ale nejako zvlášť mi to neprekáža – oveľa viac sa sústredím na to, aby som nespadla. Vtom sa ozve Lena. Najskôr sa zľaknem, či sa jej niečo nestalo, predsa len, je tu dosť nebezpečný terén, ale hlas zdesenia to nie je. Skôr prekvapenia. Potom si myslím, či to nie je nejaký iný Bežiaci. Nebol. Terén sa začal rozširovať, takže som uvidela dôvod. Našli sme východ. Neprepadli sme eufórii, ale ostali sme pokojní. Akonáhle vyjdeme von, tak si môžeme začať nedôverovať. Nemôžem o sebe povedať, že im nedôverujem, ale nechcem ostať slepo dôverčivá. A oni zrejme rovnako. Pozrieme sa na seba. Už nehovoríme nahlas, ale ticho šepkáme.

„Ako pokračujeme?“ Spýta sa rečníckou otázkou Ol. Pokrčím plecami. Vážne neviem. Ak pôjdem s nimi, vystavím sa nebezpečenstvu, že sú to Hľadači a zomriem. Ak nie...

Nerozdeľujeme sa, ani nejdeme spolu. Pôjdeme popri sebe, aby sme mali väčšiu šancu aspoň niektorý z nás sa dostať ku Hranici a nezdržovali sa. V jaskyni bola spolupráca výhodná. Teraz nie. Je mi ťažko ju ukončovať a očividne aj Lene a Olovi. Rozdelíme svoje terajšie zásoby na tretiny. Vyzriem von. Noc. Čistý vzduch. Ideme.

Idem podľa hviezd. Naučila som sa neobzerať za nimi. Idem vlastným tempom. Nájdem jablň. Oberiem pár jabĺk, ale ešte ich nejem. Odložím ich a pokračujem. Jaskyňa vychádzala na povrch v pustej doline. Idem popri rieke, medzi ňou a krami, do ktorých sa môžem kedykoľvek hodiť, keby som niečo podozrivé videla. V jaskyni som nebežala, ale na tempo som si rýchlo zvykla. Nie som zadýchaná, ani unavená. Uhýbam sa pred konármi, ale pár ma aj tak zasiahne. Nevnímam bolesť. Počujem žblnkot vody. Všetko ostatné je ticho, Lena a Ol sa vzdialili. Ak všetci traja nedorazíme ku Hranici, tak sa už neuvidíme. Je to škoda.

Keď sa začne brieždiť, skryjem sa. Je jeseň. Až teraz si to uvedomím. Už tak dlho... Vypijem fľašu vody a doplním ju, zjem dve jablká. Počítam. Vyrasila som tak dávno... Tak neskutočne dávno... nespomínam si už hádam na nič iné, ako na nekonečný Beh. A čo taký Ol, ktorý je Bežiacim okolo roku a stále nedosiahol hranicu. Ako prežijem? Bojím sa dosť zimy. Úprimne dúfam, že nás jaskyňa nezaviedla späť. Keby tak bola hranica blízko... Ale... skrsne mi desivá myšlienka. Ako spoznám, či som už neprekročila Hranicu? Ak sa budem vyhýbať ľuďom, ako to spoznám? Je to dosť desivé, vec na ktorú som nemyslela. Celý čas som dúfala v to, že nájdem Hranicu a opustím Krajínu, ale ako to poznám?

Zobudím sa. Prší. Pamätám si ktorým smerom som išla. Vyrazím.

Mraky zakryli hviezdy. Našťastie nejakú vizuálnu pamäť mám. Kráčam popri rieke a dažďové kvapky mi padajú do tváre. Musím prebrodiť na druhú stranu, pretože na tej, po ktorej som doteraz kráčala sa bahno prepadáva. Našťastie nie je hlboká, len maximálne po kolená. Ten dažď to iste zmení, ale zatiaľ je to v poriadku. Som úplne premočená. Je to poriadny lejak. Je jeseň, musím si zvykať. Zatieklo mi do topánok, ktoré už takmer nie sú. Musím získať nové. O bundu som prišla ešte v jaskyni, a tak jediné, čo na sebe mám je Lenin kabát (mala jeden navyše), nohavice, ktoré už dlho nevydržia a tričko. Musím prísť ku novému oblečeniu. Je to nevyhnutné. Rieka sa stáča a vidím les. Nie je veľmi veľký, tak by som ním nešla, keby nebolo toho čo vidím Na konci lesa je Plot. Skôr múr. Mohla by to byť... v to by som ani nedúfala, ale čo ak...? Porozhliadnem sa. Čistý vzduch. Bežím rýchlosťou akou mi to viditeľnosť dovolí u múru. Ja na ňom nápis. Žeby naozaj...? Našťastie viem čítať. Dosť veľa ľudí to nevie, ale mňa ako – také základy učila Lena v jaskyni. Teraz to neľutujem. Čítam nápis na múre. Začína sa...

*Hranica...*

Žeby predsa? Vidím, že nápis pokračuje a tak pomocou dažďu ho odkryvam.

*Hranica...*

*...neexistuje. Z Krajiny sa nedá uniknúť. Hranica je výmysel. Tento pretek si prehrál. Krajina Vyhráva. Hranica neexistuje. Nedá sa uniknúť a ty si prehrál.*

*Toto je Beh bez cieľa.*

*Toto je pretek bez limitu.*

*Toto je naháňačka bez pomoci.*

*Toto je súťaž bez víťaza.*

*Toto je Beh bez nádeje.*

*Túto súťaž nemôžeš vyhrať.*

*Ty si porazený a oni sú víťazi.*

*Toto je Beh, ktorý je zakázaný, a napriek tomu má pravidlá.*

*Toto je Beh.*